

STOWARZYSZENIE OBRONA ZWIERZĄT
ul. 11 Listopada 29, 28-300 Jędrzejów
tel. 607-171-458, www.obrona-zwierzat.pl
KRS 0000292939 REGON 260199276 NIP 656-22-72-801
Alior Bank S. A. **75 2490 0005 0000 4500 7398 2092**

“Możemy człowieka ocenić po tym, jak traktuje zwierzęta” - Immanuel Kant (1724-1804)

Jędrzejów, 05.06.2017 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie

za pośrednictwem

Samorządowego Kolegium Odwoławczego

w Krakowie

Skarga na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Krakowie

z dnia 14.03.2017 r., znak: SKO.DG/4131/1/2017

Stowarzyszenie Obrona Zwierząt, KRS 0000292939, organizacja pożytku publicznego, której statutowym celem działania jest ochrona zwierząt, uczestnik postępowania na prawach strony, składa skargę na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Krakowie (zwanego dalej: SKO) z dnia 14.03.2017 r., znak: SKO.DG/4131/1/2017 (doręczoną dnia 04.05.2017 r.), utrzymującą w mocy decyzję Wójta Gminy Raclawice z dnia 14.01.2016 r., znak: RO.6140.15.8, odmawiającą cofnięcia zezwolenia udzielonego decyzją Wójta Gminy Raclawice, znak: RO.6140.1.2011, z dnia 16.09.2011 r., zezwalającą Janowi Michalskiemu, prowadzącemu działalność pod nazwą PLAMA Jan Michalski, na prowadzenie schroniska dla bezdomnych zwierząt.

Kwestionowanej decyzji skarżący zarzuca naruszenie przepisu art. 138 § 2 k.p.a., poprzez jego niezastosowanie, tj. utrzymanie w mocy decyzji organu I instancji, pomimo iż została ona wydana z naruszeniem przepisu art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 13.09.1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (zwanej dalej: u.c.p.g.).

Skarżący posiada status organizacji pożytku publicznego, co wynika z załączonego do skargi odpisu KRS Stowarzyszenia. Zgodnie z art. 239 § 2 ustawy z dnia 30.08.2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, nie mają obowiązku uiszczania opłat sądowych organizacje pożytku publicznego, działające na podstawie przepisów o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, w sprawach własnych, z wyjątkiem spraw dotyczących prowadzonej przez te organizacje działalności gospodarczej. Skarżący nie prowadzi działalności gospodarczej (co również wynika z odpisu KRS).

Uzasadnienie

SKO utrzymało w mocy decyzję Wójta Gminy Raclawice, odmawiającą cofnięcia zezwolenia Janowi Michalskiemu, prowadzącemu działalność pod nazwą PLAMA Jan Michalski, na prowadzenie schroniska dla bezdomnych zwierząt. SKO uznało bowiem, że przyjmowane przez rzeczonoego przedsiębiorcę do prowadzonego przez niego schroniska zwierząt spoza Gminy Raclawice, nie stanowi naruszenia zezwolenia.

Już na wstępie wytknąć należy SKO błąd rozumowania, wynikający z wadliwego ustalenia stanu prawnego. Błąd ten rzutuje w zasadniczym stopniu na podjęte przez SKO rozstrzygnięcie i jego uzasadnienie. Otóż SKO twierdzi, jakoby w porządku prawnym funkcjonował gdzieś przepis, który statuuje *zadanie polegające na prowadzeniu schronisk dla bezdomnych zwierząt* (str. 4 uzas. decyzji). SKO nie wskazuje przy tym, z jakiego aktu prawnego wynika to „zadanie” i kto jest nim obarczony, jednak pomimo to, skarżoną decyzją chce służyć ochronie realizacji tego „zadania”. Tymczasem uwadze SKO najwyraźniej umknęło, że **zadaniem własnym gmin jest zapewnianie opieki bezdomnym zwierzętom, a nie prowadzenie schronisk**. Zadanie to formuluje art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 21.08.1997 r. o ochronie zwierząt (zwanej dalej: u.o.z.). Schroniska natomiast mogą być prowadzone przez przedsiębiorców w ramach ich działalności gospodarczej (jak to mam miejsce w niniejszej sprawie), ale w żadnym razie nie jest to „zadanie” przedsiębiorców, tym bardziej mające związek z interesem społecznym, na który powołuje się SKO. Przedsiębiorcy ci bowiem działają w czysto komercyjnym celu i w ramach swobody działalności gospodarczej.

Na poparcie swojego stanowiska SKO zdaje się powoływać na definicję schroniska dla zwierząt zawartą w u.o.z., określającą taki zakład jako „miejsce opieki”. W tym celu SKO przytacza chybiony pogląd nieprawomocnego wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 23.09.2016 r., sygn. akt II SA/GI 618/16:

Celem przepisów dotyczących zasad budowy schronisk niewątpliwie jest dobro zwierząt i ich ochrona przed niehumanitarnym traktowaniem.

Skarżący zmuszony jest wytknąć gołosłowność takiego rozumowania z racji na jego ogólność.

SKO, a wcześniej WSA w Gliwicach, nie wzięły pod uwagę, że schroniska dla bezdomnych zwierząt opisane w u.c.p.g. nie są instytucjami powołanymi dla jakiejś szczytnej idei (dobro, ochrona zwierząt), lecz stanowią, jak już wyżej powiedziano, wyłącznie przejaw działalności gospodarczej. W istocie, cel działania schronisk dla bezdomnych zwierząt nie jest dostatecznie określony w przepisach prawa. Można go wywodzić z definicji zawartej w u.o.z., która mówi o „opiece”, ale odnosi się to wyłącznie do schronisk prowadzonych przez organizacje społeczne – art. 11 ust. 4 (organizacje społeczne, których statutowym celem działania jest ochrona zwierząt, mogą zapewniać bezdomnym zwierzętom *opiekę i w tym celu* prowadzić schroniska dla zwierząt, w porozumieniu z właściwymi organami samorządu terytorialnego). Natomiast cel działania schronisk dla bezdomnych zwierząt w ogóle nie został określony na gruncie u.c.p.g. Warto w tym miejscu przypomnieć, że idea ustanowienia schronisk dla bezdomnych zwierząt w Polsce pojawiła się po raz pierwszy w przepisach administracyjnych z 1961 r. i jednoznacznie przypisywała takim zakładom cel uśmiercania zwierząt bezdomnych (w załączeniu do skargi Pismo Okólne Nr 48 Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 03.10.1961 r. L. dz. URT-IV/92/61 w sprawie uregulowania zagadnienia bezpańskich psów i kotów na terenie miast). Te przepisy o schroniskach dla zwierząt nadal formalnie obowiązywały w momencie uchwalania u.c.p.g. w dniu 13.09.1996 r., w której do dzisiaj nie określono celu prowadzenia schronisk, a termin „opieka” w ogóle się tam nie pojawia. Przepisy z 1961 r. utraciły ważność dopiero w dniu 17.10.1997 r., tj. w dniu wejścia w życie nowej Konstytucji, która wyeliminowała tego typu akty z katalogu źródeł prawa. Nie spowodowało to jednak, aby w u.c.p.g. wskazano w końcu jakiś (jakikolwiek) cel działania schronisk dla zwierząt. Zatem twierdzenie, że schroniska dla zwierząt w rozumieniu u.c.p.g. mają prawem przypisany cel „dobra zwierząt i ich ochrony”, razi dowolnością, gdyż nie ma żadnej podstawy prawnej.

Zapewnianie bezdomnym zwierzętom opieki nie jest przypisane domniemanej „instytucji schronisk”, lecz gminom (publiczne zadanie gmin określone w u.o.z.). Dlatego prawidłowa realizacja tego zadania publicznego wymaga, aby działalność schronisk, regulowana na gruncie u.c.p.g., była ściśle związana z właściwością terytorialną gmin, tj. ich kompetencjami i odpowiedzialnością.

Otóż schronisko dla zwierząt zawsze, w znaczeniu potocznym, kojarzone jest z miejscem świadczenia usług (utrzymywania zwierząt), lecz skoro ustawodawca osobno nakazał określenie w zezwoleniu „obszaru działalności” - co w rozumieniu „obszaru” oznacza wskazaną część lub całość terytorium właściwej gminy - to oznacza to obszar pochodzenia zwierząt. W przeciwnym razie należałoby przyjąć, że ustawodawca wyobrażał sobie schronisko jako zakład o powierzchni całej gminy, albo też, że dopuszczał, by organ gminy zezwalał przedsiębiorcy na działalność na terenie gminy obcej.

Ponadto, definicja zawarta w u.o.z. nie ma zastosowania do zezwoleń wydawanych na podstawie u.c.p.g. (jak w niniejszej sprawie), gdyż dotyczy obiektu schroniska, którego infrastruktura musi spełniać wymagania sanitarno-epidemiologiczne nadzorowane przez Inspekcję Weterynaryjną w ramach działania administracji rządowej. Natomiast zezwolenie dla schroniska wydawane na podstawie u.c.p.g. nie dotyczy obiektów (infrastruktury), lecz działalności (prowadzenia schroniska) i związane jest z zadaniem gminy wobec bezdomnych zwierząt, określonym jako „zapewnianie opieki oraz wylapywanie”. W tym kontekście, wymóg określania „obszaru działalności objętej zezwoleniem” niewątpliwie oznacza obszar, z jakiego pochodzą (wylapywane są) bezdomne zwierzęta przyjmowane do schroniska. Umieszczanie bezdomnych zwierząt w schroniskach jest wręcz częścią czynności wylapywania – por. § 4 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 26.08.1998 r. w sprawie zasad i warunków wylapywania bezdomnych zwierząt. Również z tego powodu wniosek jakoby schroniska prowadzone przez przedsiębiorców nie były ograniczane ze względu na pochodzenie zwierząt, jest całkowicie bezzasadny.

SKO wskazuje następnie na *wątpliwości interpretacyjne* (str. 4 uzas. decyzji), jakie ma rodzić przepis art. 9 ust. 1 pkt 2 u.c.p.g., a więc znaczenie określenia „obszar działalności objętej zezwoleniem”. Pomimo to, aprobatę SKO zyskał wyłącznie pogląd, zgodnie z którym przez obszar działalności objętej zezwoleniem w przypadku schroniska dla zwierząt należy rozumieć miejsce, w którym zlokalizowany jest obiekt lub obiekty, służące do wykonywania tego rodzaju działalności, a nie miejsce pochodzenia zwierząt. Taka interpretacja pojęcia „obszaru działalności objętej zezwoleniem”, utożsamiająca go z „miejscem świadczenia usług” (art. 7 ust. 6 u.c.p.g.), musi być jednak uznana za błędną.

Przede wszystkim pojęcia te rozróżnia sam organ I instancji w przedmiotowym zezwoleniu. Wprost określa obszar prowadzenia działalności objętej zezwoleniem – *teren gminy Raclawice*, wskazuje również miejsce świadczenia usług – *Raclawice nr 91, działka nr 137/1*. Rozróżnienie to jest zgodne z zasadą racjonalnego ustawodawcy (który na określenie różnych zjawisk używa różnych pojęć) oraz z systemową wykładnią tego zagadnienia zawartą w przepisach u.c.p.g. U.c.p.g., na podstawie której udzielane są zezwolenia, posługuje się pojęciem „obszaru działalności” w odniesieniu do usług komunalnych w 13 różnych przepisach, ale zawsze w znaczeniu części lub całości terytorium właściwej gminy. Ustawa posługuje się również pojęciem „miejsca świadczenia usług” w znaczeniu lokalizacji jakiegoś zakładu na terytorium tej czy innej gminy, wywodząc z tego właściwość wójta/burmistrza/prezydenta do wydania zezwolenia. Utożsamienie znaczenia tych pojęć jest więc oczywiście błędne.

Ograniczenie działalności zakładu (w tym przypadku schroniska dla zwierząt) do obszaru właściwej gminy wynika wprost z przepisu art. 3 ust. 2 u.c.p.g., który mówi, że *gminy zapewniają czystość i*

porządek na swoim terenie, a także z ustroju samorządu terytorialnego. Regulowanie pewnych rodzajów usług komunalnych jest wyjątkiem od zasady swobody działalności gospodarczej na terenie całej RP. Rządowe zadanie wydawania zezwoleń zostało w tym zakresie powierzone organom gmin właśnie w celu zachowania lokalnego charakteru tej działalności.

SKO odrzuciło orzecznictwo sądowoadministracyjne, w którym przyjęto, że obszar działalności schroniska dotyczy miejsc pochodzenia przyjmowanych zwierząt. I tak, NSA w wyroku z dnia 17.03.2015 r., sygn. akt. II OSK 2136/13, odkodował pojęcie „obszaru działalności objętej zezwoleniem”, którym w przypadku schronisk dla bezdomnych zwierząt jest

obszar zamykający się w granicach gminy, w której zadanie będzie realizowane (str. 11 uzas. in fine).

Ponieważ określenie obszaru działalności objętej zezwoleniem stanowi obligatoryjny element zezwolenia, łamanie przez przedsiębiorcę tego zapisu stanowi dotkliwe naruszenie warunków zezwolenia:

Nie sposób zatem zgodzić się z konkluzją, iż przyjmowanie zwierząt do schroniska prowadzonego na terenie Gminy Brąszewice a wylapanych poza granicami tej Gminy nie wskazuje na naruszenie udzielonego zezwolenia. (str. 12 uzas.).

Zapadły na tle tego orzeczenia NSA, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 22.09.2015 r., sygn. akt II SA/Łd 559/15, tłumaczy to tak, że skoro odławianie bezdomnych zwierząt i ich umieszczanie w schronisku odbywa się wyłącznie na podstawie uchwały rady gminy, o której mowa w art. 11a u.o.z., to umocowanie przedsiębiorcy do sprawowania opieki nad tymi zwierzętami w imieniu gminy musi się ograniczać do terenu danej gminy, gdyż władztwo gminy odnosi się tylko do jej terytorium:

A zatem tak odławianie zwierząt jak i prowadzenie schroniska dokonuje się na podstawie aktów określonych organów danej gminy i zamyka się w granicach tej gminy. Konsekwentnie zezwolenie udzielone Longinowi Siemińskiemu mogło się odnosić wyłącznie do powyższego zakresu. Wobec powyższego – powtarzając za Naczelny Sąd Administracyjny – należy uznać, że 'obszar działalności objętej zezwoleniem' to obszar zamykający się w granicach gminy, w której zadanie będzie realizowane. Z tego powodu okoliczność przyjmowania do schroniska zwierząt w Wojtyszkach wylapanych poza granicami Gminy Brąszewice stanowi o przekroczeniu warunków określonych w zezwoleniu Wójta tej Gminy. (str. 10 uzas.)

Na uwagę zasługuje również kolejny wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 18.05.2017 r., sygn. akt II SA/Łd 154/17, zapadły w analogicznym stanie faktycznym i identycznym stanie prawnym jak w niniejszej sprawie:

(...) Oznacza to tym samym, iż przyjmowanie, odławianie bezpańskich zwierząt z terenu ościennych gmin, jak wskazywała strona skarżąca, wskazuje na przekroczenie warunków określonych w decyzji Wójta Gminy K. z

dnia [...] zezwalającej na prowadzenie działalności w formie schroniska dla bezdomnych zwierząt. Z uwagi na powyższe stwierdzić należy, iż organy administracji publicznej dokonały w okolicznościach niniejszej sprawy błędnej wykładni pojęcia "obszar działalności objętej zezwoleniem", zawartego w art. 9 ust. 1 pkt 2 ustawy, co skutkowało brakiem analizy w kierunku rozstrzygnięcia, czy faktycznie prowadzący schronisko naruszył warunki udzielonego mu przez gminę zezwolenia, co wskazuje na naruszenie art. 7 i art. 77 § 1 k.p.a.

Nie sposób zgodzić się z argumentacją Kolegium, że za prezentowanym przez organy rozumieniem "obszaru działalności" przemawia wykładnia celowościowa, wskazująca na zasadność przyjmowania zwierząt z terenu innych gmin niż ta, która wydawała zezwolenie i na której terenie schronisko się znajduje, z uwagi na dobro zwierząt i ich ochronę przed niehumanitarnym traktowaniem.

Wskazać jednocześnie należy, iż powoływany przez SKO wyrok NSA z dnia 23.10.2015 r., sygn. akt II OSK 390/14, dotyczył zasadniczo innej sprawy, tj. postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji zezwalającej na prowadzenie schroniska dla zwierząt.

Z kolei powoływany przez SKO na poparcie swojego stanowiska art. 7 ust. 5 u.c.p.g. pozostaje w ogóle bez związku z niniejszą sprawą.

Po pierwsze, Jan Michalski, prowadzący schronisko w Raclawicach, nie stanowi gminnej jednostki organizacyjnej Gminy Raclawice (która na prowadzenie schroniska dla zwierząt nie musiałaby uzyskiwać zezwolenia), gdyż jest odrębnym od struktur tej Gminy przedsiębiorcą, działającym na jej terenie i takie zezwolenie (wraz z określonym obszarem prowadzenia działalności) miał obowiązek uzyskać.

Po drugie, przepis art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 08.03.1990 r. o samorządzie gminnym (zwanej dalej: u.s.g.) mówi, że gmina oraz inna gminna osoba prawna może prowadzić działalność gospodarczą wykraczającą poza zadania o charakterze użyteczności publicznej wyłącznie w przypadkach określonych w odrębnej ustawie. Z kolei zadania publiczne gmin wyliczone są w art. 7 ust. 1 u.s.g., a ponadto o zadaniach publicznych gmin mogą stanowić przepisy ustaw odrębnych (jak to jest właśnie w przypadku zadania zapewnienia bezdomnym zwierzętom opieki i ich wylapywania, określonego w u.o.z.). Oczywistym jest więc, że brzmienie przepisu art. 7 ust. 5 u.c.p.g. uwzględnia wykonywanie zadań publicznych (wskazanych m. in. w u.o.z.) przez gminną jednostkę organizacyjną w ramach związków lub porozumień międzygminnych, kiedy to gminna jednostka organizacyjna jakiejś gminy realizuje te zadania w imieniu i na rachunek swojej gminy oraz innych gmin skupionych w związku lub porozumieniu. Ponieważ prawo daje możliwość gminnej jednostce organizacyjnej prowadzenia zadań wynikających z u.o.z. w ramach związków lub porozumień międzygminnych również na obszarze innych gmin, stąd zastrzeżenie w przepisie art. 7 ust. 5 u.c.p.g., w którym mowa o prowadzeniu działalności na obszarze własnej gminy - wówczas gminna jednostka organizacyjna nie ma obowiązku

uzyskania zezwolenia, chociaż musi spełniać warunki wymagane przy udzielaniu takich zezwoleń.

SKO umknęło więc, że gminna jednostka organizacyjna zasadniczo może prowadzić różnorodną działalność gospodarczą na terenie różnych gmin (oczywiście wyłącznie w przypadkach przewidzianych odrębnymi przepisami). Natomiast jeśli gminna jednostka organizacyjna prowadzi schronisko dla zwierząt, to czyni to wyłącznie jako przejaw realizacji zadania własnego macierzystej gminy, określonego w u.o.z. A jeśli realizuje to zadanie dla innych gmin, to jest to możliwe wyłącznie w ramach związków lub porozumień międzygminnych. Tymczasem SKO w ogóle zaniechało rozważań na ten temat, uzasadniając legalność przyjmowania przez schronisko w Raclawicach (prowadzone przecież nie przez gminną jednostkę organizacyjną) zwierząt z terenu dowolnych innych gmin, realizacją przez schronisko obowiązku tych innych gmin związanego z przeciwdziałaniem bezdomności zwierząt (str. 7 uzas. decyzji). Rozumowanie takie nie ma jednak żadnego oparcia w przepisach cytowanych wyżej ustaw.

Ostatecznie skarżący nie zgadza się ze sposobem, w jaki SKO wyłożyło fundamentalny dla tego typu spraw wyrok NSA z dnia 17.03.2015 r., sygn. akt. II OSK 2136/13. Przede wszystkim wskazać należy, że wbrew twierdzeniom SKO, NSA w wyroku tym jednoznacznie i *expressis verbis* wskazuje że:

1. obszar działalności objętej zezwoleniem w przypadku schronisk dla bezdomnych zwierząt zamyka się w granicach gminy, w której zadanie będzie realizowane,
2. przyjmowanie zwierząt do schroniska prowadzonego na terenie gminy, której organ wydał zezwolenie, a wylapanych poza granicami tej gminy, wskazuje na naruszenie udzielonego zezwolenia.

SKO zdaje się tych tez w ogóle nie przyjmować do wiadomości.

Ponadto, dalsza dezinterpretacja przez SKO wyroku NSA polega na sprowadzeniu sprawy wyłącznie do zagadnień formalnych – wg SKO, NSA uważa za legalne przyjmowanie do schroniska zwierząt pochodzących z terenu innych gmin (niż ta, której organ udzielił zezwolenia), o ile odbywa się to na podstawie umów z tymi gminami. A ponieważ w niniejszej sprawie zebrany materiał dowodowy wskazuje na istnienie takich umów (które SKO wymienia), zatem nie można mówić o przekroczeniu warunków zezwolenia. Tymczasem powołany przez SKO fakt, że przedsiębiorca Jan Michalski zawiera umowy cywilno-prawne z szeregiem gmin nie świadczy bynajmniej o tym, aby działał on w zakresie udzielonego mu zezwolenia na prowadzenie schroniska dla bezdomnych zwierząt. Wręcz przeciwnie - zawarcie i wykonywanie takich umów świadczy o tym, że narusza warunki udzielonego mu zezwolenia. Odmienne rozumowanie SKO jest całkowicie nie do przyjęcia z powodów czysto logicznych.

Otóż gmina może realizować zadania własne przy pomocy przedsiębiorcy, z którym podpisze umowę. Wniosek taki jest zasadniczo słuszny w swojej ogólności, bo gminy mają gwarantowaną

Konstytucją i ustawami swobodę co do wyboru sposobów realizacji swoich zadań gminnych. W szczególności, w realiach sprawy rozpatrywanej przez NSA, jak i sprawy niniejszej (obie posiadają analogiczny stan faktyczny i identyczny stan prawny), jest to wniosek całkowicie błędny, bo nie ta ogólna zasada było przedmiotem wyroku NSA.

W swoim wyroku NSA polemizował z argumentem, jakoby zawarcie umowy było wystarczającą podstawą prawną do przyjmowania do schroniska zwierząt z innych gmin. Nie zgodził się z tym, tym bardziej, że nawet nie wskazano na konkretne umowy (co stanowiło formalne uchybienie zarówno organów administracyjnych, jak i sądu I instancji). Argument ten został więc oddalony przede wszystkim jako gołosłowny i wykraczający poza ustalenia faktyczne. Stanowisko NSA opierało się na oczywistym założeniu, że gmina może zawierać umowy o przyjmowanie zwierząt wyłącznie z podmiotem posiadającym zezwolenie na prowadzenie schroniska (zgodnie z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 20.12.1996 r. o gospodarce komunalnej) i dotyczyło tego, czy konkretna praktyka była zgodna z zezwoleniem, czy też nie.

Uzasadnienie skarżonej decyzji polega więc na całkowitym niezrozumieniu, albo celowym wypaczeniu tez NSA, co służyć ma chyba tylko i wyłącznie ochronie interesu finansowego przedsiębiorcy, już od 2012 r. łamiącego warunki posiadanego zezwolenia, poprzez przyjmowanie do prowadzonego schroniska zwierząt z ok. 30-40 gmin z 4 województw. W związku z tym skarga niniejsza jest konieczna i uzasadniona.

PREZES
Stowarzyszenia Obrona Zwierząt
Agnieszka Lechowicz

W załączeniu:

- *Pismo Okólne Nr 48 Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 03.10.1961 r. L. dz. URT-IV/92/61 w sprawie uregulowania zagadnienia bezpańskich psów i kotów na terenie miast*
- *2 odpisy skargi wraz z załącznikami*
- *odpis KRS skarżącego*